

האישי מקדש פרק שני קידושין

מג.

עין משפט
נר מצוה

לו א מיי פ"ב מהל'
גיבה הלוי'
לו ב מיי פ"ח מהל'
מעשה קרנות
הלוי'
לו ג מיי פ"ב מהל'
רמז הל"ב ג'
לו ד מיי פ"ג מהל'
אישות הלוי'
ה ה' מיי שם הלוי'
סגנון עשין מה טושיע
ה"ע ס"י לה סעי' ב'
מ"א ז מיי פ"ז מהל'
זכרון הליד' ופ"ב
שם הל"ב סגנון עשין מה
טושיע ש"ס קצמ סעי'
פ"י

(א) תכונות לג: ב"ק ע"א.
ע"מ, (ג) ולל כד, ו"ל.
(א) עיני שלח לנר עיניה
כ"ק דנימ: י' ב"ק ע"א.
[ע"מ, ד] ו"ל, זכחם
ק"מ, (ה) וזכחם ו"ל.
(ו) 'ע' מוס' וזכחם ק"מ:
(ז) 'ה' שוגג, (י) [למארה]
יפלא שפי שמי בנעמו
קאמר הטעם משום טאמר
ואתו הנהג' וכו' ומלאמי
כפי' נהג' קלא מה לישיב
ע"מ, (ח) ב"ק ט"ו, (ט) שנת
ט' ז'ל ועבד' אדמי,
(י) ט' [כנסי' טספ': שמלא],
(יט) גיטין ה' ג' (ט) [לשל]
מלא: ו"ל, (י) ונשי'
כצ"ד, מל' ט"ר, (יב) מל' ט"ז
ליות עד ע"ס אחר או
א"ש סמ' אדמי הי' ו"ל,
(ט) 'ע' ונשי' אדמי, (ט)
י"א, (ט) [י' ונשי' וכו']
שנת ט' ז'ל למר' ליה,
(ז) [מל' ט"ז ע"ג ע"ג ע"ג
מורה' ק' וצ"ב ע"ג ע"ג
תורה' ארס ע"מ].

ניליף מיניה. ממעילה: מה מכירה. אינה מתקיימת אלא ע"י אחר
הגנב מוכר והלוקח לוקח: אף ענינה. אפילו נצחמה שליח נמחייב
הגנב בנשלומו ד' וה': או. מכרו לרבות אפילו שליח: חסם השור
חטם הש"ה. דמד מייניהו ימירה הוא ודרכו לרבות שאם מיניה שליח
תחמינו לטבות חייב הגנב: מאי איכא
למימה. נילף מיניה דיש שליח לדבר
עצירה: הו"ל ולא שלוחו גרסינן:
ולמ"ד אין מלמדין. ולית לן למילף
ממעילה ונצחמה דיש שליח לדבר
עצירה ומסבירא אין שליח דאית לן
למימר דיש לו לשמוע דברי הרב והני
ההוא ההוא מאי דריש צבו: למעוטי
שנים אוהוין וכו'. שפטורין מהטאת
דשמוטי חוק: ההוא ולא אנוס.
דההוא משמע שיהא צווימו וציישו
דעתו: קסבר שני כסוצים הבאים
כאחד מלמדין. ויליף ממעילה
וטצ"מה דיש שליח לדבר עצירה
והני ההוא דריש להו מד למעוטי
שנים אוהוים וחד למעוטי אנוס
ולית ליה דרשה דהוא ההוא: מכלל
דח"ק נ"ו. בתמיה: דילנ רבה
ודינא וזעא איכא צייניהו. לשמאי
מחייב צדינא רבה צעונט גדול
ולמ"ק לא מיענט כולי האי כהורג
עלמו אלא כבורס: ואדוני יואב.
והו מרד שקראו אדון צפני המלך:
אם ס"ל דהאי חייב קאמר שמאי
צדיני ארס קאמר ויליף ממעילה
וטצ"מה וקסבר שני כסוצים הבאים
כאחד כו' אפ"ה מודה הוא צוומר
כו' הואיל ונהנה שליח זה: שליח
נעשה עד. צין לקידושין צין שלח
ממון לצבל חובו מלטרפ' שליח עס
עד להיות שנים או אס מעיהס
לשנים היו ציחד שניהס מעיהס
דצ"ר: ה"ג דלא הוו קידושין. הרי
לכו. ובי אמרינן צנאהרין (דף ט"ז).
צריך שיאמר אהס עדיי ה"מ צעדי
הודאה שפעמיס שאלס מודה לתוצבו
מנה ואומר הדין עמך מפני שרונה
להשתיקו מעליי עד לאחר זמן ואע"פ
שאני חייב לו כלום לפיכך אין השומע
יכול להעיד צפני הודה עד שיאמר
אחס עדי אצל צלמלא לא: אלומי
אלמוס מלימלא. דעדות כעעשה
דצ"ר ע"י השליח: הוא דאמר.
כב: שליח ועד אחד. יכולין להעיד
על הצ"ר: איפוך. דצ"ה לצ"ש:
מסני איפלא. לפלוגמא דלמוראלי:
והלכמא שליח נעשה עד גרסינן: הן הן
עדיו. דשליח נעשה עד: וכן בגרושין.
אס שלח גת לאשתו ע"י שנים:

מוסף רש"י

מה מכירה על ידי
אחר. מכירה יז אפשר
אלא ע"י אהי שהלכות
לוקח ממנו (כתובות
לז). אין מכירה אלא
שנים, מוכר ולוקח (ב"ב
ע"א). תורת. חטת השור,
מזי למכסז יחלס צבור
(כתובות לז). הוא ולא
אנוס. דהי דריש לה
כ"ס כל ההוא דגני
ונכתי, כשיש כהוימו
ודעמוהו אלא אנוס ולא
שוגג מאליו או מוטעה
ע"י אחרים (בבב"ס ק"ח).
הוא ההוא לא דריש.
לחולקא דקדלה לאשעמי
לזהר (ל"ג ע"א). בחרב בני
עמון. כאומן שהוינים
נתי עמון של מעמך
(ש"ב נ"ג). ואדוני יואב,
לאו אורח ארעא לקבל
עליו מרות אחרים צפני
המלך (ש"ס).

מוסף תוספות

א. דהוה ליה למימר
ועבדן יואב אדוני.
רע"כ' ל"ב. ב"ב מה מרד
הוא לו כיון דיבאב עצמו
לא היה מורד להחזיק
עצמו מלך. מוס' הכ"ס
המלכות מצ"ח מ"י"א.
ואין נראה דאין זה מורד
דלא בא להמליכו לקרותו
מלך. (וע' מוס' הכ"ס)
ונראה שזה קושא הראשונה
שליחות בשכ"ר יצא
ע"מ, ה' או לירד בתוך
מים של הקדש לרחוק
בהם. מוס' הכ"ס.
ד. ההיכוב היו בשביל
שנתן לו רשות להפסיד
הקדש ומעל בכך
המשלח אפי' אין באותו
רציצה וסיכה עדיין הנאה
לשליח ושוב אין מעילה
בהנאת השליח שכ"ר יצא
לחולין במעילה המשלח.
מוס' ט"ו. ה. דלא מריבין
שליחות במעילה אלא
ענין שליחות דתרומה
שאין לתרום שום הנאה
בכ"ר ויבא דנהנה השליח
כ"ר לא תרובה שליחות
למעילה. מוס' הכ"ס.
ו. זכרון מוס': אבל אלו
שראו עיקר המעשה למה
להם למימר אתם עידי.

מורד במלכות הוה דקאמר ליה ואדוני יואב כו'. פי' צקונטרס
דמורד היה מהא דקאמר אדוני יואב צפני המלך דוד^א ולא
נהירא^ס שהרי יואב לא היה מורד במלכות וואומר רבינו מאיר אציו
של ר"מ מה שאמר לו דוד שילך לצינו לאכול ולשתות) והוא מלאך
צדצר כדכתיב כל צדצי אדוני על
פני השדה חונים ואני אצל אל צימי
לאכול וגו' דתמיה ולא היה לו לטרב
ו"מ דהמרד היה שהקדים לומר
אדוני יואב קודם המלך דוד^ס:
שללא מצינו בבב' התורה בורה
זה נהנה וזה מתחייב.

וא"מ והא איכא מעילה שאס אמר
הגוצר לשליח אכול ככר זה של
הקדש והשליח לא ידע שהוא של
הקדש דחייב המשלח ואמאי זה נהנה
וזה מתחייב הוא ו"ל דמעילה לא
מתחייב המשלח ע"י הגאח השליח
אלא ע"י הגבהה דשליח דמיד
דאגבהיה שליח קנייה וההיא שעתא
חייב משלח אנוס מסופק היה ר"י
צוומר לשליח הויס ידך לזכ של
שמן ותסנה מן הספק אף על פל
ערוות של הקדש או התממש צגיזו
עולה^ג והשליח לא ידע דהס של
הקדש דהשתא לא עשאו שליח אלא
מן ההנאה אס יתחייב המשלח
דלאמרין גבי מעילה או דילמא זה
נהנה זה מתחייב לא לאמרין ה'.

ו"ל אמר להם אתם עדי ה"נ דלא
הו קידושין. ופשיטא לכו
קידושין משמע דלא מנכרי לומר
אחס עדיי כי אס צהודאה דלאמר
לצדיקו אהי חייב לו מנה והודה צפני
שנים אס לא אמר אחד מנהס אחס
עדיי יכול לומר לו היס או למחר
משעה אפי' צן מיהו אי לא טעין לא
טענין ליה אצל עשו דחס שלא
להצדע עצמו כגון אס הודה הלוה
צפני שנים חייב אני לך צלא תציעת
המלוה טענין ליה אפי' כי לא^ג טעין:
עד באו ר"א פליגי אלא כו'. מימה
אמאי קאמר עד כאן לא פליגי
כי נמי פליגי מי לא פריך ספיר
ממילתיה דצ"ה וי"ל היינו טעמא
דלא רנה למיפרך מצ"ה דהוה נמי
לשנויי איפרך דממטני צנמון:
וכן

מלמדין והוא ההוא לא דריש מודה^ג באומר לשלוחו צא בעול את הערוה
ואכול את החלב שהוא חייב ושלוחו פטור שלא מצינו בכל התורה כולה זה
נהנה וזה מתחייב: איתמר רב אמר שליח נעשה עד דבי רבי שילא אמרי
אין שליח נעשה עד מ"ט דבי רבי שילא אילימא משום דלא א"ל הוי לי עד
אלא מעתה קידש אשה בפני שנים ולא אמר להם אתם עדיי ה"נ דלא הוו
נעשה עד אלומו קא מאלמונא למילתיה דבי רבי שילא אמרי אין שליח
נעשה עד כמותו של אדם כמותו הוה ליה כגופיה מיתבי אמר לשלשה צאו וקדשו
לי האשה אחד שליח ושנים עדים דברי ב"ש וב"ה אומרים כולם שלוחין הן ואין שליח נעשה עד
כאן לא פליגי אלא בשלשה אבל בשנים דברי הכל לא הוא דאמר כי האי תנא דתניא רבי נתן אומר בית
שמאי אומרים שליח ועד אחד וב"ה אומרים שליח ושני עדים ורב כבית שמאי איפוך ורב אחא בריה דרבא
מתני איפכא רב אמר אין שליח נעשה עד דבי ר' שילא אמרי שליח נעשה עד והוילכתא שליח נעשה עד
אמר רבא אמר רב נחמן יאמר לשנים צאו וקדשו לי את האשה הן הן שלוחין הן הן עדיי וכן בגירושין
וכן

תורה אור השל"ם

1. כי יבנה איש שור או
שה ועבדו או מקורו
במשך בקר ושלם תרתי
השור וארבע צאן תחת
הקדש: שמהו כו' לו
2. ואל פתח אהל מועד
לא הביאו לקדש קרבן
לז' לפני משכן ל' דם
יקרב לאיש ההוא יז'
שקר ונכתב האיש ההוא
מקרב עמו: וקרא יז' ד'
3. מרדע ביהת את דבר יז'
לעשות הרע בעינו את
אורחה החתי הקב"ה
בתרב ואת אשתו לקחת
לך לאשה ואתו הירגת
הדבר בני עמון:
שמואל ב יב ט'
4. יאמר אורחה אל דוד
ארון ישראל ויהי
לשביט בשפות ואדוני
יזאב ועבדו אדני על פני
הקדש הרים ואני אבני
אל ביתי לאכל ולשתות
ולשכב עם אשתי ח"ך
ודו נפשך אם אעשה את
הדבר הזה:
שמואל ב יא יא

תוס' ר"י הוקן

טביחה ומכירה. שאם
גנב צוזה לשחוט או
למכרו נתחייב בארבעה
וחמשה. שליח. המקדש
אשה לאחר מצטרף (נמו)
[נפס עד אחר] לעדות
הכי נמי דלא
הוה קדושי. מה ענין אדם
עדי [לכאן] דכי בעיני
אדם עד הני מילי שתבין
לו מנה לי בידך והלה
אומר הן, שנעמים משבי
כך להשתיקו ומשטה הוא
בו, אבל כי אמר אדם עדי
לא מצי טעין הכי, אבל
הכא הואיל וראה המעשה
שנתן לו הקדושין מה
תרעלת באמרו אתם עדי.
אלונו למילתיה. דברות
כשעושה הדבר על ידי
העדים.